ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 485 **Τιμᾶται λεπτὰ 10** ΤΡΙΤΗ 24 ΜΑΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. **40**, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. **20**, κατὰ μῆνα λ. **15**, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. **10**.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, **ὁδὸς Μουσῶν**, *Ἀριθ.* 6, *ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Κέρκυρα, 17 Μαΐου.

Κατὰ τὴν πρωΐαν τῆς 17 Μαΐου ὥραν 5ην ἐσημειώθη ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἡ ἐμφάνισις δύο πολεμικῶν πλοίων· ὁ λαὸς πορευόμενος εἰς τὰ κατὰ τὴν Πλατεῖαν τείχη, μακρόθεν ἠτένιζε πρὸς τὰ δύο σκάφη, ἔχαιρε διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως του, τοῦ διαδόχου καὶ τῶν βασιλοπαίδων.

Κατ' ἀρχὰς ἐφάνη ἡ Ἀμφιτρίτη σχίζουσα τὰ νερὰ τοῦ Ἰουνίου πελάγους, δεξιὰ ἔχουσα δεδοιλωμένα τῆς Εὐάνδρου Ἠπείρου βουνὰ ἀριεστερὰ δὲ τὸ λουτρὸν τῆς Ναυσικάας.

Ἀμέσως κρότος πυροβόλου ἐκάλεσε τὰς στρατιωτικὰς καὶ πολιτικὰς ἀρχὰς εἰς τὰς θέσεις των, ὅπως πορευθῶσιν εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Ἁγίου Νικολάου ὑπὸ τὰ τείχη καὶ περιμένωσι τὴν ἀπόβασιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας.

Τὸ ἕτερον θωρηκτὸν ἦτο γαλλικόν. Ὁ καύσων ὑπερβολικός· οὐχ ἧττον ὅμως ἐπὶ καὶ ὑπὸ τὰ τείχη, περὶ τὰ ἀνάκτορα, καὶ ὅθεν ἔμελλε νὰ διαβῇ ἡ Α. Μ. πλῆθος λαοῦ πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας συνωθεῖτο ὅπως ὑποδεχθῇ τὸν προσφιλῆ τοῖς Κερκυραίοις Γεώργιον.

Βαθμηδὸν αἱ ἀρχαὶ ἤρχισαν νὰ προσέρχωνται καὶ νὰ λαμβάνουν τὴν θέσιν των· ὁ στρατός, οὗ προεπορεύετο ἡ μουσική, καὶ ἐκλεκτὸν σῶμα ἐνόπλου χωροφυλακῆς, κατηρτίζετο ἐξ ἀποσπασμάτων πεζικοῦ τῶν ταγμάτων 6ου, 13ου καὶ 15ου, ἐν ὅλῳ ὡς ἔγγιστα 300 ἄνδρες ἐν μεγάλῃ στολῇ καὶ πλήρει πανοπλίᾳ· φθὰς ὁ στρατὸς εἰς τὴν ἀποβάθραν, ἀραιωθεὶς προήλασε μέχρι τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῶν Ἀνακτόρων· ἐπίσης καὶ ἡ μουσικὴ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας μετέβη εἰς τὴν προκυμαίαν, ἔνθα παρῆσαν ὁ Δήμαρχος, ὁ Νομαρχῶν, ὁ ἱερὸς ὀρθόδοξος κλῆρος καὶ ὁ τῶν Δυτικῶν, ὁ Ἀρχιραββῖνος μετὰ τῆς ἐπιτροπῆς, ὁ παρ' ἐφέταις Εἰσαγγελεὺς καὶ ἅπας ὁ δικαστικὸς κλάδος, εἷς ἢ δύο δημοτικοὶ Σύμβουλοι δύο ἢ τρεῖς Καθηγηταί, ὁ Φρούραρχος μετὰ τοῦ ἐπιτελείου καὶ πλήθους ἀξιωματικῶν!

Τοποθετηθέντων καὶ λαβόντων ἁπάντων τὴν θέσιν των, ἔλαβε χώραν μικρὰ διένεξις μεταξὺ τοῦ διακρινομένου ἐν τοιαύταις περιπτώσεσιν ἐπὶ φωνασκίαις κ. Φρουράρχου, Θ. Μπὸν καὶ ἑνὸς Ἱερέως .... κακὴ συνεννόησις ἀμφοτέρωθεν! Παρατηροῦμεν ὅμως τῷ κ. Φρουράρχῳ ὅτι ἡ θέσις ἣν κατέχει δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ ἐξάπτηται τόσον, καὶ κατὰ συνέπειαν νὰ ἐξέρχηται τῶν ὁρίων.

Ἐμφανισθείσης τῆς θαλαμηγοῦ «Ἀμφιτρίτης» ἡ θωρακόβαρις Γεώργιος ἐχαιρέτισεν διὰ πυροβολισμοῦ ὡς ἐπίσης καὶ τὸ φρούριον· ἀγκυροβοληθείσης τῆς Ἀμφιτρίτης οἱ ναῦται ἀνῆλθον ἐπὶ τῶν κεραιῶν· καταβιβασθείσης τῆς βασιλικῆς σημαίας καὶ ἀποβιβασθέντος τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν βασιλοπαίδων ἐπὶ τῆς λέμβου, τὸ γαλλικὸν θωρηκτόν, ἡ θωρακόβαρις «Βασιλεὺς Γεώργιος» καὶ τὸ φρούριον ἐκανονοβόλησαν, τῶν δὲ δύο μουσικῶν παιανιζουσῶν τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον, οἱ ναῦται τῶν πλοίων καὶ τὸ πλῆθος ἐζητωκραύγαζον. Φθάσης τῆς βασιλικῆς λέμβου εἰς τὴν προκυμαίαν, ὁ δημοφιλὴς καὶ συμπαθὴς τῷ βασιλεῖ Γεωργίῳ Δήμαρχος κ. Γεώργιος Θεοτόκης, ὁ καὶ πρῶτον θλίψας τὴν χεῖρά του, ἐξέφρασε αὐτῷ τὴν χαρὰν ἣν αἰσθάνεται ὁ λαὸς τῆς Κερκύρας δεχόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν βασιλέα του· ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπήντησεν αὐτῷ ὅτι θεωρεῖται εὐτυχὴς τηρήσας τὴν ὑπόσχεσίν του, νὰ διέλθῃ τὸ ἔαρ εἰς τὴν ὡραίαν Κέρκυραν. Μεταβᾶσα ἡ Α. Μ. ἐφ' ἁμάξης εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐδέχθη μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ εὐγενείας καὶ φιλοφροσύνης ἁπάσας τὰς ἀρχάς, μετ' ὀλίγον δὲ ἀνεχώρησεν εἰς «Μονρεπῶ» εἰς τὴν ἐξοχικὴν ἐκείνην ἔπαυλιν ἐν ᾗ ἡ Ἐλισάβετ, αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, ἀνέλαβεν ἐντελῶς τὴν ὑγείαν της ἣν ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας ὠνόμασε «Παράδεισον», ἔνθα ὁ διάδοχος, οἱ πρίγκηπες τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, ὁ Διάδοχος τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, ὁ Βασιλεύς, ὁ διάδοχος, οἱ βασιλικοὶ πρίγκηπες καὶ πριγκήπισσαι, καὶ ἡ βασίλισσα τῆς Δανίας, ὁ νῦν αὐτοκράτωρ τῆς Ῥωσσίας, ὁ Πρίγκηψ Ἱερώνυμος Ναπολέων Βοναπάρτης, καὶ ἄλλα ἐπίσημα πρόσωπα ἐγευμάτισαν, ἐκυνήγησαν, ἐλούσθησαν, ἔπαιξαν, διεσκέδασαν, ἀναχωρήσαντες δὲ πάντες ἔφερον ἐν τῇ εὐγενεῖ αὐτῶν καρδίᾳ τὰς λαμπροτέρας ἐντυπώσεις τοῦ τόπου ἐκείνου ἐν ᾧ εὗρεν ἄσυλον ὁ δῖος Ὀδυσσεύς, ἔνθα ἐνεπνεύσθη ὁ μέγας ῥαψῳδὸς Ὅμηρος.

Τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν ἐπαιάνισεν ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς καὶ ἡ τῆς Φιλαρμονικῆς Ἑταιρίας μέχρι τῆς ἐννάτης ὥρας· ὅλη ἡ κάτω Πλατεῖα ἐφωταγωγήθη διὰ τοῦ ἀεριόφωτος δι' οὗ ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ ἄνευ κόπου μακρόθεν τὴν ἐρωμένην του ἢ τὴν χήραν του. Οἱ σύλλογοι ἐφωτόχυσαν καὶ πολλαὶ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι· ὁ περίπατος διήρκεσε μέχρι τῆς ἑνδεκάτης τῆς νυκτός· ἤθελε νὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τῆς ῥοδοδακτύλου Ἠοῦς, ἐὰν πάντες ἦσαν ἐρασταὶ καὶ ἐρωμέναι.

Σ. Ζ....

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐμάθομεν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῆς τριπουκορραλλικῆς διενέξεως. Ὅτε ἐλέγομεν ὅτι τὰ διαβολεμένα προσωπικὰ θὰ ἔφεραν τοὺς δύο συναδέλφους εἰς διένεξιν, δὲν ἠπατώμεθα. Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅπερ ὁ Τρικούπης ἀπεράσισε νὰ ἀνταλλάξῃ αὐτὸ διὰ τοῦ ὑπουργείου τῶν οἰκονομικῶν, ἀφοῦ προηγουμένως εἶχεν ἀπαλλαγῆ του χαρτορυλακίου τῶν ἐξωτερικῶν. Καὶ αὐτὸς μὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν κ. Λομβάρδον, ἱκανοποιῶν μὲν ἴσως αὐτὸν διότι ἐν τῷ σχηματισμῷ τῆς κυβερνήσεως τῷ εἶχε δώσει τὸ ἐν τῇ χυδαίᾳ πολιτικῇ θεωρούμενον ὡς πρόστυχον ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας, συχχρόνως δὲ καὶ ἔχων πεποίθησιν εἰς τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἐκ Ζακύνθου πολιτευτοῦ, τώρα μάλιστα κατὰ τὰς ἐκλογάς, ὁπότε χρειάζεται περὶ τὴν διοίκησιν τοῦ ὑπουργείου αὐτοῦ πολλὴ *σβελτοσύνη* καὶ ὑγρότης χαρακτῆρος· ἀλλ' ὁ κ. Ράλλης ὅστις πρὸ πολλοῦ θεωρεῖ ἑαυτὸν ὡς τὸν πρακτικώτερον τοῦ κόμματος καὶ ἀνθαμιλλώμενον εἰς τὴν διευκτικήν τοῦ κόμματος ἱκανότητα πρὸς αὐτὸν τὸν Κουμουνδοῦρον, ἐρίλοδόξει δι' ἑαυτὸν τὸ χηρεῦσαν ὑπουργεῖον, λόγῳ ὅτι τὸ παρελθὸν τοῦ κ. Λομβάρδου ἐν τῇ ἐκλογικῇ ἐνεργείᾳ δὲν τὸν συνιστᾷ πολὺ εἰς τὴν ἀνεξάρτητον κοινὴν γνώμην καὶ ὅτι ὁ διορισμός του θὰ ἐσχημάτιζε τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ κυβέρνησις προὐτίθετο νὰ ἐπηρεάσῃ τὰς δημοτικὰς ἐκλογάς. Μὴ προβάλλων δ' ἐπιμόνως ἑαυτὸν ὡς διάδοχον, κυχαριστεῖτο καὶ νὰ δοθῇ τὸ ὑπουργεῖον εἰς πρόσωπον ἄλλο, οὐδέτερον, ὡς ἔλεγε.. Ὁ κ. Ράλλης εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν κ. Ρούφον· ἐνόμιζε δὲ ὅτι ἔχει καὶ τὸν νέον ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν συνάδελφον, ἀλλ' ἐν τῇ ψηφοφορίᾳ ἐν τῷ ὑπουργικῷ συμβουλίῳ ὁ κ. Κοντόσταυλος συνετάχθη μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ τοῦ Λομβάρδου, ἔκτοτε δὲ μῆνις δεινὴ μεταξὺ τῶν τριῶν καὶ τῆς μειοψηφίας Ρούφου-Ράλλη, μῆνις ἐξακολουθοῦσα ἀκόμη καὶ τώρα.

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐξ Ἀγγλίας ὅτι ἐκλείσθησαν συμφωνίαι μεταξὺ τῆς κυβερνήσεώς μας καὶ ἑνὸς ἐκ τῶν τριῶν εἰς συναγωνισμὸν μειοδοσίας ἐπὶ ρητοῖς ὅροις ἐργοστασίων διὰ τὴν ναυπήγησιν τῶν τριῶν νέων θωρηκτῶν, καὶ δύο καταδρομικῶν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, τὰ ὁποῖα θὰ πληρωθῶσι διὰ τοῦ δανείου τῶν σαράντα ἑκατομμυρίων. Καὶ τὰ τρία τὰ θωρηκτὰ ἀνώτερα τὴν δύναμιν καὶ τὸν θώρακα τῶν τουρκικῶν, καὶ ἰδίᾳ τοῦ «Μαχμουδιέ». Αἱ διαπραγματεύσεις ἐγένοντο ἀπ' εὐθείας μεταξὺ τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἀγγλικῶν ἐργοστασίων. Πιστεύομεν ὅτι τὸ ἄγγελμα θέλει χαροποιήσει τὸ Πανελλήνιον, συγχαῖρον τῷ κ. πρωθυπουργῷ ἐπὶ τῇ ἀθορύβῳ ἐθνικῇ ἐνεργείᾳ του.

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀφίκετο ἐνταῦθα προσκληθεὶς ὡς μάρτυς ὁ γενναῖος λοχαγὸς Ἐπαμεινώνδας Μαυροδήμος, ὁ δοξάσας καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν σημαίαν εἰς τὰ περυσινὰ μεθοριακά. Πολλοὶ φίλοι σπεύδουσι νὰ γνωρίσουν τὸν μετριόφρονα ἀξιωματικόν.

Ἰδοὺ καὶ δύο νόστιμα τῶν τριῶν ἐπιτρόπων τῶν πέριξ τῆς Βάρνης χωρικῶν Ἑλλήνων.

Ἐνῷ ἔτρωγον κάπου, περιέργως ἔβλεπον τὸ φῶς τοῦ γκαζιοῦ.

— Καλὸ φῶς εἶν' αὐτό· ἀνάρτει χωρὶς φτύλι.

Ἀφοῦ δὲ τοῖς παρετηρήθη ὅτι τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι ἀπλούστατα ἀέρας,

— Ἕνα τέτοιο πρᾶμα, εἶπαν, ἄμα φύγουμε νὰ πάρουμε μαζύ μας, νὰ τὸ ἰδοῦν κ' εἰς τὸ χωριό.

Οἱ αὐτοὶ περιπατοῦντες εἰς τὰς πλατείας καὶ βλέποντες τὸν πολὺν κόσμον ἔλεγαν:

— Ἐδῶ βλέπουμε οὖλοι σκόλη ἔχουν· ἄμ πότε δουλεύουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρῶποι;

Ἔδωκε τὴν παραίτησίν του ἀξιοπρεπῶς ὁ ἐπὶ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Ναυτικῶν ἀρχαῖος ὑπάλληλος κ. Γεωργαντᾶς, δικαιολογήσας μέχρι καὶ τῶν ὀλιγίστων ὅλας τὰς χρήσεις τῶν τελευταίων ἐτῶν οὐχ ἧττον μετὰ γενναιότητος προσβληθείσης ἀξιοπρεπείας ἐν τῇ παραιτήσει του προσκαλῶν τὸν κ. Ὑπουργὸν νὰ ὑποβάλῃ εἰς αὐστηρὰν ἀνάκρισιν ὅλους τοὺς λογαριασμούς του.

Μεθαύριον, Τετάρτην, ἀναχωροῦσιν εἰς Βῶλον οἱ ἐπίτροποι Κεστριτσίου διὰ νὰ περιέλθουν τὴν Θεσσαλίαν καὶ ἐκλέξωσι τὸν τόπον ὅπου θὰ ἐγκατασταθῇ ἡ ἀποικία των, ἀποικία εὐρυώντων, ὑψηλῶν, ἡλιοκαῶν, ἡρακλείου κατασκευῆς Ἑλλήνων, μὲ τὴν ἀγαθωτέραν καρδίαν καὶ τὰ ἡμερώτερα ἤθη, ἐπιδεξίων γεωργῶν καὶ δεξιωτέρων κτηνοτρόφων. Συνοδεύονται καὶ ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα ξεναγοῦ των ἱεροδιακόνου Ἀθανασίου Καπουράλη. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῆς Θεσσαλίας καὶ οἱ κάτοικοι θὰ δεξιωθῶσι ἑαυτοὺς μετ' ἀγάπης καὶ ἀδελφότητος οἷα ἐμπρέπει εἰς τὸν καταδιωκόμενον ἐν Βουλγαρίᾳ ἑλληνισμόν.

ΩΔΕΙΟΝ

Χθὲς ὁ μουσικώτερος καὶ ἐκλεκτότερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν συνήρχετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὠδείου μας, ἔνθα ἀμφότερα τὰ γένη τῶν ἐν αὐτῷ μαθητευομένων ἔμελλον νὰ παράσχωσιν ἐν μουσικῇ συναυλίᾳ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐτησίας αὐτῶν προκοπῆς καὶ ἐπιδόσεως πρὸς τὴν αἰθεριωτέραν τῶν τεχνῶν μεθ' ἧς ἐπίσης διατελοῦμεν ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς λίαν μεμακρυσμένας σχέσεις.

Ὀλίγῳ πρὸ τῆς ὁρισθείσης ὥρας ραγδαία βροχὴ ἠλλοίου ἐπὶ τὸ φθινοπωρινώτερον τὴν γαλανὴν ἀτμοσφαίραν τοῦ Μαΐου, τὰ κύματα τῆς ἀττικῆς κόνεως μετέβαλλεν εἰς θάλασσαν βορβόρου καὶ ἐξουδετέρου εἰκοσάκις ἤδη, τὴν ἐσπερινὴν ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις παράστασιν τοῦ πολυτλήμονος «Κρίσπου», ἀλλ' οὐχὶ καὶ τὴν ἐν τῷ Ὠδείῳ συρροήν. Τὰ θερινὰ καπελλάκια τῶν Κυριῶν, ἐρατεινοὶ καλαθίσκοι, φέροντες πολλάκις ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Μαΐου—προσέχετε τὰ κεκρυμμένα ρυδάκια — καὶ τὰ τόσῳ τοῦ σύρμοῦ ἐφέτος βυσι ὄχροα κολόβια, ὡς ἂν συνηφάνθησαν ἀπὸ κεράσια διὰ μαγικοῦ ἐργαλείου, ἐποίκιλον ἐν ἀφθονίᾳ τὴν πεζὴν μονοτονίαν τῶν ἀνδρικῶν ἐπενδυτῶν καὶ κεφαλῶν.

Ἡ αἴθουσα στενόχωρος, πληκτική, ἀνεπαρκὴς ὁ φωτισμὸς τῶν κρεμασμένων λαμπτήρων· διὰ τοῦτο καλὰ ἔκαμαν καὶ ἐπανεγείροντες τὰ ριφθέντα παραπετάσματα, μᾶς ἀπέδωκαν μετ' ὀλίγον τὴν ἡμέραν, τὴν ὁποίαν ἠθέλησεν νὰ μᾶς ἀφαιρέσωσιν ἀντὶ ἀμφιβόλου σκιόφωτος· ἔξω δὲ εἶχε δύσει ἀκόμη ὁ ἥλιος·— ἂν καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι αὐστηρότερος τῆς νυκτὸς κριτής. Μολαταῦτα δὲν πρέπει νὰ παραπονώμεθα, μανθάνοντες πόσῳ στενόχωρα εἶναι καὶ τὰ μέσα τοῦ Ὠδείου.

Ἕνδεκα ἐκτελέσεις φωνητικῶν καὶ ὀργανικῶν συμφωνιῶν περιεῖχε τὸ πρόγραμμα· φαντασίας καὶ σκηνὰς ἐκ τῶν γνω-

---

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 484)

— Ἀ! κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἐρριέττη μετὰ ζωηρότητος, οὐδεὶς ἄλλος ἐπιθυμεῖ τοῦτο περισσότερον ἀπὸ μένα! Ἀλλὰ πῶς δύναμαι νὰ σᾶς βοηθήσω, εἴπατε, πῶς;

— Θὰ σας τὸ εἴπω. Διὰ φίλων ἰσχυρῶν κατορθώθη ἡ ἀπορυλάκισις τοῦ Λυκογιάννη, τὸν ὁποῖον μοὶ ἐνεπιστεύθησαν. Εὑρίσκεται εἰς Ἐπινὰλ εἰς μίαν οἰκίαν, ὅπου θὰ προσκληθῶσιν ἀλληλοδιαδόχως πρὸς διδασκαλίαν αὐτοῦ ἱκανοὶ καθηγηταί. Δυστυχῶς ἁρπασθεὶς πολὺ ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου βίου, ἐπιποθεῖ τὰ ὑψηλὰ δένδρα τοῦ δάσους καὶ τοὺς σκοτεινοὺς βράχους, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἔζη.

Πρόσωπόν τι, νεᾶνίς τις, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι πολὺ ἀγαπᾷ, ἀπασχολεῖ ἰσχυρῶς τὸ πνεῦμά του.

Ἡ ὠχρότης τῆς Ἐρριέττης ἀντικατέστη διὰ τοῦ πορφυροῦ χρώματος.

— Ἡ νεᾶνις αὕτη, δεσποινίς, εἶσθε σεῖς. Ἐξασκεῖτε ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς ἔκτακτον ἐπιρροήν. Ποία ἡ μυστηριώδης τούτου αἰτία; Ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης στερηθεὶς τῆς ἐλευθερίας του, μακρὰν ὑμῶν, τὴν ὁποίαν δὲν ἐλπίζει πλέον νὰ ἐπανίδῃ, δὲν ἔχει πλέον δύναμιν, μήτε θάρρος, μήτε θέλησιν. Εἰς τὰς μακρὰς ὀνειροπολήσεις του, καταβεβλημένος, καταπεπονημένος, πάντοτε πρὸς σᾶς διευθύνει τὸν νοῦν του, πάντοτε σᾶς χαμηλῇ τῇ φωνῇ προσκαλεῖ.

Μόνον τὸ ὄνομα τῆς Ἐρριέττης ἀρκεῖ νὰ τὸν ἐξαγάγῃ τῆς μαύρης μελαγχολίας του. Ἅμα ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο προσβάλλῃ τὴν ἀκοήν του, ἀνορθοῦται, ἡ φυσιογνωμία του ἐμψυχοῦται, τὸ μέτωπόν του φωτίζεται, οἱ ὀφθαλμοί του ἀστραπόλουσι· παρατηρεῖ κύκλῳ φαινόμενος ὅτι ζητεῖ τινά· ἔπειτα μετὰ μίαν στιγμὴν μὴ βλέπων ἐμφανιζομένην ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ζητεῖ, δακρύει, στενάζει καὶ ἐπαναπίπτει εἰς φρικαλέαν ἀναισθησίαν.

Ἡ νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐμποδίσῃ ἀναστεναγμόν τινα, δύο δὲ δάκρυα κατῆλθον μέχρι τῶν παρειῶν της..

— Λοιπόν, δεσποινίς Ἐρριέττη, ἐξακολούθησεν ὁ κ. Λαγγάρδ, δὲν θὰ λάβητε οἶκτον τοῦ δυστυχοῦς τούτου; Δὲν θέλετε λοιπὸν νὰ πράξητέ τι ὑπὲρ ἐκείνου, ὅστις ἔσωσε τὴν ζωήν σας; Ἀ! Ἐὰν δὲν συνεργασθῆτε μετ' ἐμοῦ, ἐὰν μοῦ ἀρνηθῆτε τὴν συνδρομήν, τὴν ὁποίαν ἀπαιτῶ ἀπὸ σᾶς, ὁ δυστυχὴς Λυκογιάννης χάνεται.

Ἡ Ἐρριέττη ἤρξατο οἰμώζουσα.

— Τί ἀπαιτεῖτε λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ; ἀνέκραξεν ἐκστατική·

— Ν' ἀπομακρύνητε ἐν πρώτοις τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ εἰσέλθητε εἰς μοναστήριον.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, κύριε.

— Καλῶς. Τώρα νὰ συναινέσητε νὰ πράξητε διὰ τὸν Λυκογιάννην ὅ,τι μέλλω νὰ ζητήσω.

— Εἴπατε, εἴπατε.

— Θὰ ὑπάγητε σεῖς καὶ ἡ μήτηρ σας νὰ κατοικήσητε μὲ τὸν Λυκογιάννην.

— Παρ' αὐτῷ!

— Βεβαίως, ἐπιδὴ ἄνευ τούτου δὲν θὰ δυνηθῆτε νὰ ἐξασκήσητε τὴν εὐτυχῆ ἐπιρροήν τὴν ὁποίαν ἔχετε ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαΐζ, ἥτις παρεδέχθη τὴν πρότασίν μου ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν τῆς ἰδικῆς σας συναινέσεως, θὰ σᾶς εἴπῃ ὑπὸ ποίους ὅρους θέλει γίνει ἡ ἐγκατάστασίς σας.

— Ἡ μήτηρ μου παρεδέχθη, κύριε;

— Μάλιστα, δεσποινίς. Μόνον τὴν ἰδικήν σας συγκατάθεσιν ζητῶ.

Ἡ νεᾶνις περιειργάσθη νύκλῳ κατεπτοημένη.

— Ὠ! ὤ! εἶπε καλύπτουσα διὰ τὸ χειρῶν της τὸ πρόσωπον.

— Λοιπὸν δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ κ. Λαγγάρδ.

— Ἀ! κύριε.

— Σεῖς μόνη δύνασθε νὰ τὸν σώσετε.

— Θὰ πράξω ὅ,τι θέλει ἡ μήτηρ μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς πεπιεσμένης.

Τὰ δὲ δάκρυά της ἐπὶ μακρὸν συγκρατηθέντα ἔρρευσαν ἄφθονα.

Ὁ κ. Λαγγάρδ τὴν περιέβαλε διὰ τοῦ τρυφερωτάτου βλέμματός του.

— Δυστυχὲς παιδίον! ἐψιθύρισε.

Λαβὼν δὲ τὴν χεῖρά της καὶ σφίγξας ἁπαλὰ διὰ φωνῆς μαλακῆς καὶ θωπευτικῆς:

— Εἴσθε ἄγγελος, τῇ εἶπε· γνωρίζω ποία εἶνε ἡ θυσία τὴν ὁποίαν μέλλετε νὰ κάμετε, ἀλλὰ θὰ ἀμειφθῆτε, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Αὕτη τὸν περιειργάσθη μετά τινος τρόμου.

— Εἶμαι φίλος, προσέθεσε, τὸ πιστεύετε;

— Μάλιστα.

— Ἔχετε λοιπὸν ἐμπιστοσύνην· ἡ ἡσυχία σας δὲν θὰ διαταραχθῇ, ἐπαγρυπνῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν τὴν ἰδικήν σας καὶ τῆς μητρός σας. Κατέχετε τρομερὸν μυστικόν, ὅπερ μένει διὰ παντὸς θαμμένον εἰς τὴν ψυχήν σας. Ὁ Λυκογιάννης, ὅστις σᾶς ἀπεκάλυψε τοῦτο, εὐγνωμονῶν δι' ὅ,τι ὑπὲρ αὐτοῦ θὰ πράξητε, ὁ Λυκογιάννης θὰ τὸ τηρήσῃ.

— Τί! κύριε, γνωρίζετε;...

στοτέρων μελοδραμάτων, παιξίματα ἐπὶ πιάνου, τετραχόρδου, βαρβίτου, δυωδίας, τριωδίας, χωρικὰ μέρη, μονωδίας. Διευθύν ωνῆτον ὁ κ. Σταγκαπιάνος.

Γινώσκομεν ἰσόσῳ παρ' ἡμῖν ἀνεπαρκῶς καλλιεργοῦνται καὶ ἐπιστήμη καὶ βιομηχανία καὶ καλλιτεχνία· ὅτι παρ' ἡμῖν καὶ μουσικαὶ συναυλίαι, καὶ φυτολογικαὶ ἐκθέσεις, καὶ καλλιτεχνικοὶ διαγωνισμοὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι, καὶ πᾶσα τοιαύτη ἀπόπειρα, εἶναι ὡς αἱ πρῶται κατὰ τὸ ἔαρ κινήσεις ἀπονεναρκωμένα ζωοφύτων· ὅτι μὴ ἀμοιροῦσαι παρελθόντος, στεροῦνται καὶ ζωτικοῦ παρόντος, καὶ τρέφονται μόνον ἐκ τῆς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος, ὡς οἱ τέτιγες ἐκ τῆς δρόσου· ὅτι κρίνομεν τὰ τοιαῦτα, μετροῦντες δι' ἰδιαιτέρου πήχεως συγκαταβάσεως. Καὶ ὅμως περὶ τῆς χθεσινῆς ἐν τῷ Ὠδείῳ συναυλίας δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἀνεπιφυλάκτως, ὅτι ὑπερβαλοῦσα τὰς προσδοκίας μας δύναται νὰ μετρηθῇ καὶ δι'ἄλλουγενναιοτέρου πήχεως· καὶ τοιαῦται εἶναι αἱ ἐντυπώσεις πάντων τῶν ἀκρατῶν τὰς ὁποίας ταπεινότατα καὶ ἡμεῖς ἀκολουθοῦμεν.

Ὁ μικρότερος μαθητὴς τοῦ Ὠδείου εἶναι ὁ Νικόλαος Βολογνήνης, ὅστις μεθ'ὅλην τὴν σμικρότητά του, μετ' ἀνδρικῆς ἀπαθείας καὶ σοβαρότητος, κάλλιστα ἐξετέλεσεν εἰς τὸ βιολάκι του φαντασίαν τινὰ ἐκ τῆς Εὐνοουμένης· ὁ νέος Μπαλάνος διὰ τῆς βαρβίτου, οἱ κκ. Ράλλης καὶ Γκίζης, ἐν συριωνίᾳ τετραχόρδου καὶ αὐλοῦ, καὶ ἡ δεσποινὶς Πολυτίμη Ζαχαριάδου, δὲν ὑστέρησαν βεβαίως εἰς ἁρμονίαν καὶ εὐχέρειαν· ἀλλ' ἐκεῖνος ὅστις ἐπέπασε θερμότερα τὰ χειροκροτήματα, ἐν τῇ ἐπὶ τετραχόρδου ἐκτελέσει φαντασίας ἐκ τοῦ Φάουστ, δι' ἐπιδεξιωτέρου χειρισμοῦ τοῦ πλήκτρου καὶ τεχνικωτέρων φθόγγων εἶναι ὁ κ. Ἀνεμογιάννης.

Ἐν τῇ φωνητικῇ μουσικῇ διεκρίθη ὁ νέος κ. Δημήτριος Ρόδιος, ἐκ τῶν ἐρωτικῶς καλλιεργούντων παρ' ἡμῖν τὴν μουσικὴν, συνοδεύσας ἐν τριωδίᾳ ἐκ τῶν Λομβαρδῶν, τὴν δεσποινίδα Σοφίαν Μόσχου, καὶ τὴν Κλεοπάτραν Ἰωαννίδου ἐν τῇ θελκτικῇ δυωδίᾳ τῆς Χελιδόνος. Σημειωτέον ὅτι ἡ ἀνωτέρω μελωδία ἐψάλλη ἐπὶ ἀρχαίων ἑλληνικῶν στίχων, ἴσως ὡς ἠδυνήθημεν νὰ διακρίνωμεν, ἐπὶ τῶν στίχων τοῦ Ἀνακρέοντος «ἦλθεν, ἦλθε Χελιδών». Παράδοξον δὲ ἀντίθεσιν κινοῦσαν τὸ μειδίαμα, ἐνεποίει ἡ μουσικὴ πρὸς τοὺς στίχους· ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἆσμα, κατὰ τὸ πρόγραμμα ἦτο ρόδιον, βεβαίως ἔπρεπε νὰ ψαλλῇ ἀπὸ τὸν κ. Ρόδιον.

Ἐκ τῶν μαθητριῶν τρεῖς συνηγωνίσθησαν εἰς τὸ ἆσμα, ἐνθύμως καὶ αἱ τρεῖς χειροκροτηθεῖσαι : αἱ δεσποινίδες Σοφία Μόσχου, Δέσποινα Βλαχάνη, καὶ Κλεοπάτρα Ἰωαννίδου, φλέβα μεσολογγίτικη. Ἠχηροτέρα καὶ καλλίτεχνος εἶναι ἡ φωνὴ τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας τὸ ᾆσμα ἐνέχει κάτι ἡδονικὰ τρεμουλιάσματα· συγχαίρομεν ἐγκαρδίως ἀμφοτέρας· ἀλλὰ χειροκροτοῦμεν ἐγκαρδιώτερον ἐκείνην ἥτις μᾶς συνεκίνησε, τὴν συμπαθεστάτην δεσποινίδα Ἰωαννίδου.

Ἔψαλλε τρίς : Ἐν τῇ δυωδίᾳ τῆς χελιδόνος, ἐν τῇ τριωγίᾳ τοῦ Ρουΐβλᾶς, καὶ τελευταῖον τὴν μονωδίαν τῆς παραφροσύνης τῆς Λουκίας· καὶ τρὶς ἐν τῷ τελευταίῳ ἄσματι ἐκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ τῶν ζωηρῶν χειροκροτημάτων. Τὸ ἆσμά της ἔχει αἴσθημα καὶ ποίησιν· ἡ φωνή της, ἀσημένια, γνωρίζει νὰ ἐκλύεται εἰς σιγαλοὺς ἀπολυτάτους τόνους, ἀναπαύοντας τὴν ψυχήν σας ἐπὶ βελουδίνων ῥόδων. Τὴν σκηνὴν τῆς Λουκίας λίαν εὐτυχῶς διεξήγαγεν· ἠδύνατο νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ εὐρυτέρου πεδίου. Τί δὲν θὰ ἔκαμνε δι' αὐτὴν τελειοτέρα ἐν Εὐρώπῃ παίδευσις !

Ἠκούσαμεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ καλλιτεχνικωτέρας μορφώσεως ἐν Εὐρώπῃ, ἂν δὲν ἐπεκράτει παρ' ἡμῖν ἡ κακῶς ἐνιοουμένη σεμνότης, ἡ ἀπαγορεύουσα τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνοδον. Ἐὰν τοιαύτη πρόληψις, ἐπικρατοῦσα καὶ παρ' αὐτῇ τῇ νέᾳ κόρῃ, δεσμεύει τὴν ἐντελεστέραν αὐτῆς διάπλασιν, δὲν ἐννοοῦμεν τίνι τρόπῳ συμβιβάζεται αὕτη πρὸς τὴν ὑπὸ τόσῳ αἰσίους οωίνους ἐπιδιωχθεῖσαν χθὲς μουσικὴν εὐφυΐαν της· καὶ, ἂν ἐκ μόνης τῆς θελήσεώς της ἐξαρτᾶται τοῦτο, θὰ τὴν συνεβουλεύομεν νὰ θυσιάσῃ τὴν πρόληψιν, χάριν τῆς τέχνης, ἥτις εἶναι τόσῳ ἀνωτέρα, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς πατρίδος μας, ἥτις εἶναι τόσον πτωχὴ εἰς πάντα.

Ὀνουλουλοῦ.

— Τί πειράζει, ἀφοῦ εἶνε τό αὐτὸ ὡς νὰ μὴ γνωρίζω τίποτε ; Σᾶς εἶπον καὶ ἐπαναλαμβάνω. Οὐδὲν συμβαίνει ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὁ Θεὸς ἡμέραν τινὰ ἔθετο τὴν ὕπαρξιν ὑμῶν εἰς κίνδυνον, ἔπραξε τοῦτο, διότι ἠθέλησε νὰ σωθῆτε ὑπὸ τοῦ Λυκογιάννη. Ἤδη, πιστεύετε τοῦτο, προωρίσθητε διὰ τὴν ἀποστολήν, ἣν μέλλετε νὰ ἐκπληρώσητε. Ἅπαξ ἔτι, δεσποινίς, ἔχετε ἐμπιστοσύνην καὶ ἀνκμένετε μετὰ γαλήνης, μετ' ἐλπίδος ὅ,τι τὸ ἄγνωστον μέλλον σᾶς ἐπιφυλάσσει.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν βημάτων ἵππου ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τοῦ πύργου.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἠγέρθη.

— Ὑγίαινε, δεσποινίς, καὶ μετ' ὀλίγον ! εἶπε.

Χαιρετήσας μετὰ σεβασμοῦ τὴν νεάνιδα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης.

Ἔρθασεν εἰς τὸν ἐξώστην, ἔνθα ἀνέμενεν ἡ βαρόννη. Ἅμα ὁ Ραοὺλ κατέβη ἀπὸ τοῦ ἵππου, παραδοὺς τὸν ἵππον εἰς ἕνα ὑπηρέτην, ἔσπευσε πρὸς τὴν μητέρα του. Μετ' ἀνταλλαγὴν λόγων τινῶν, ὁ κ. Λαγγὰρδ, ὅπως μὴ φανῇ ὀχληρός, ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἡ βαρόνη παρατηρήσασα ἐμπόδισεν αὐτὸν διὰ τῶν λέξεων τούτων :

— Εἶνε ὁ υἱός μου, κύριε, τὸν ὁποῖον λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς παρουσιάσω.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐπλησίασεν ἀντιχαιρετήσας τὸν Ραοὺλ.

— Λοιπὸν κύριε ; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ἡ κ. Δεσιμαΐζ.

— Συναινεῖ, ἀπήντησε. Σπεύσατε, κυρία βαρόνη, σπεύσατε νὰ τῇ ἐκφράσητε τὴν εὐχαρίστησίν σας. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τοῦτο, θὰ τολμήσω νὰ δώσω συμβουλάς τινας εἰν τὸν υἱόν σας. Θέλετε μὲ εὕρει ἐνταῦθα.

Ἡ κυρία Δεσιμαΐζ ἀπῆλθεν.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐπανελθὼν πλησίον τοῦ νεανίου τῷ εἶπε.

— Κύριε Ραοὺλ, ἂν καὶ ἀνετράφητε μακρὰν τῆς μητρός σας καὶ σπανίως αὕτη σᾶς ἔβλεπεν, ἐν τούτοις ζωηρὰ εἶναι ἡ πρὸς σᾶς τρυφερότης αὐτῆς. Πρὸ ὀλίγου μοὶ ὡμίλει περὶ ὑμῶν μετά τινος συγκινήσεως, ἥτις μοὶ ἐδείκνυε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εὐγενὲς, ὑψηλὸν καὶ μέγα ἐν τῇ μητρικῇ ἀγάπῃ· μοὶ ἔλεγεν πόσον ἐλογίζετο εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἐπιτελεσθείσῃ ἐν ὑμῖν μεταβολῇ.

Μοὶ εἶπεν ὅτι ἐλάβετε τὴν ἀπόφασιν νὰ διαρρήξητε πάντα δεσμὸν μετὰ τοῦ παρελθόντος. Πάντες οἱ γνωρίζοντες ὑμᾶς, οἱ ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἀγαπῶντες ὑμᾶς θὰ σᾶς συγχαρῶσι. Θάρρος λοιπόν ! Πρέπει νὰ ρίψητε εἰς λήθην ὅ,τι συνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος, κατ' αὔγουστον, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν.

Ὁ νεανίας ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο φρικωδῶς ὠχρός.

Ὁ κ. Λαγγὰρδ ἐξακολούθησεν.

— Ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ ἦνε ἀνηλεεῖς διὰ τὸν Ραοὺλ Δεσιμαΐζ, ἄσωτον καὶ διεφθαρμένον, θ' ἀφοπλισθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Ραοὺλ Δεσιμαΐζ ἀναγνωρίσαντος τὰς πλάνας καὶ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ πάντα ποιοῦντος, ὅπως συγχωρηθῶσι ταῦτα. Ἀδιάφορον ἀντὶ τίνος θυσίας πρέπει νὰ ἐξαγοράσητε τὸ παρελθόν.... Ἅπαξ ἔτι θάρρος· ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή σας σὰς προστατεύουν.

Ἔρχεσθε ἐξ Ἀρεβίλλης, ὅπου ἴδετε καὶ συνεβουλεύθητε τὸν κ. Βιολαίν, τὸν ἀρχαῖον καὶ πολύπειρον τοῦτον τῆς μητρός σας φίλον. Εἶσθε εὐχαριστημένος ἐκ τῶν συμβουλῶν του ;

— Ἐγνωστοποίησα εἰς τὸν κ. Βιολαὶν σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόμισα εὔλογον νὰ εἴπω εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ τὸ ἐπεδοκίμασε.

— Ἄ ! ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τοῦτο ;

— Νομίζω, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ Παρισίων.

— Μάλιστα, τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, κύριε, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ καταταχθῶ εἰς σύνταγμά τι τῆς Ἀλγερίας, εἴτε εἰς τοὺς *σπαχῆ*, εἴτε εἰς τοὺς ἱππεῖς κυνηγοὺς τῆς Ἀφρικῆς.

— Κάλλιστα. Πότε θὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας ;

— Αὔριον θ' ἀποχαιρετήσω τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν μου καὶ μεθαύριον θὰ γίνω στρατιώτης.

— Εἶσθε μορφωμένος καὶ θὰ ἐργασθῆτε ἀκόμη· θὰ προαχθῆτε βεβαίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Πρὸ τῆς λήξεως τῶν δύο ἐτῶν, ἐὰν θέλετε, θὰ γίνετε ἀξιωματικός. Ὁ κ. Βιολαὶν ἔχει φίλους ἔχοντας ἐπιρροήν, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τινάς. Θὰ συστηθῆτε καὶ θὰ διατελῆτε ὑπὸ εὔνοιαν. Εἰσέλθετε, κύριε Ραοὺλ, εἰσέλθετε εἰς τὴν νέαν ταύτην ὁδόν. Κάμετε τὸ καθῆκόν σας καὶ θὰ γίνῃ σκέψις διὰ σᾶς.

. . . . . .

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ βαρόνη Δεσιμαΐζ, ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Σανδράς, ἐγκαθίστατο μετὰ τῆς θυγατρός της ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Λαγγὰρδ ἐνοικιασθείσῃ οἰκίᾳ.

Αὐθημερὸν ὁ Ραοὺλ Δεσιμαΐζ κατηυθύνετο διὰ ταχείας ἁμαξοστοιχίας εἰς Μασσαλίαν, ὁπόθεν ἔμελλε νὰ ἐπιβιβασθῇ διὰ τὴν Ἀλγερίαν.

ΚΑ'

ΣΑΜΑΡΑΝΔ

Ἡ οἰκογένεια Σαμαρὰνδ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Ζουαμβίλλ, ἱστορικὸς τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀναφέρει ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ ἱππότην τινὰ Σαμαρὰνδ, ὅστις κατέστη περιφανὴς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ, κατὰ

τυχὸν νὰ διέλθῃς ἄλλοτε γερμανικὰς, ἑλβετικὰς, ἀγγλικὰς ἐξοχὰς, μαγικήν τινα ἐπαυλιν μὲ ροδοπάρειον χωριατοπουλαν, ἀνασκουμπωμένους ἔχουσαν τοὺς δυνατοὺς βραχίονας καὶ τὴν χρωματιστὴν ἐμπροσθέλαν ζωηρεύουσαν τὰ φυσικά της χρώματα, ἑτοίμην ἐν ποιήσει καὶ καθαριότητι νὰ σοὶ ἀμέλξῃ πρόσφατον γάλα, νὰ τὸ συνοδεύσῃ μὲ νωπὸν βούτυρον καὶ τῆς ἡμέρας αὐγὰ καὶ γλυκὺν ἄρτον, τὰ ὁποῖα ὅλα θὰ καταβροχθίσῃ; μὲ ὄρεξιν εὐδαίμονα, ἐγχέων γαλήνην εἰς τὸ ἐσωτερικόν σου, ἐνῷ ὁ ὀφθαλμός σου θ' ἀπολαύσῃ χίλια μικρὰ πράγματα ποιητικὰ ἐν τῇ φυσικῇ των καλλονῇ, καὶ δροσιστικὰ ἐν τῇ ἀπροσποιήτῳ ἀφελείᾳ των. Ποῦ ἐδῶ νὰ ἀντιμετωπίσῃς τοιοῦτον θέαμα ; Καὶ ποίμνια ἂν συναντήσῃς, ἡ ρυπαρὰ φουστανέλλα τοῦ Λοιδωρικιώτη θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι τὰ πράματα τὰ ἔχουν ἀμέλξει καὶ ἂν θέλῃς ἔλα αὔριον τὸ πρωὶ πρωτοῦ χαθῇ ὁ αὐγερινὸς νὰ σοῦ δώσυμεν ὅσο θελήσῃς.

Καὶ ἀφαιροῦνται αἱ ἐξοχαί μας τὰς ὁάσεις των, καὶ μᾶς ξηραίνει ὁ ἥλιος, κάμνων ἡμᾶς ὀστᾶ μοναχὰ ἐν μέσῳ δύο ἐπιδερμίδων καὶ μᾶς ξηραίνει καὶ φυσικῶς καὶ ἠθικῶς ἡ στυγνὴ ξηροφαγία καὶ στυγνοτέρα ἐν πάσῃ στιγμῇ καὶ ὥρᾳ ρητινοποσία. Ἀφίνομεν τὸ πόσον κακουργοῦμεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς παιδικῆς πλάσεως, στεροῦντες τῆς μόνης ζωογόνου τροφῆς της, γνησίου γάλακτος· ἀφίνομεν τὴν πολυάριθμον τάξιν τῶν φοιτητῶν καὶ μαθητῶν δηλητηριαζομένων ἢ ὑδρευομένων εἰς τὰ νόθα γαλακτοπωλεῖα· ἀφίνομεν ὅτι ἐπληρώσαμεν τὸν τόπον μας καταστρεπτικῶν αἰγῶν καὶ εἴμεθα τόσον πτωχοὶ εἰς τὰ εὐεργετικὰ καὶ διὰ τὴν γονιμότητα τῆς γῆς μας καὶ διὰ τὸν μέγαν πλοῦτον, ὃν παράγουσι, μεγάλα ζῶα, τοὺς βόας καὶ τὰς ἀγελάδας.

Ἀπέναντι τόσων ἰσχυρῶν λόγων, τὸ νέον γαλακτοκομεῖον, ὅπερ συνέστησαν νέοι ἐπιχειρηματίαι πάσης ἄξιοι τιμῆς καὶ ὑπολήψεως ἐνέπλησεν ἡμᾶς πολλῶν ἐλπίδων, ὅτι τὰ τίμια τοὐλάχιστον κεφάλαια χαρακτήρων ἱπποτικῶν, καὶ ὄχι

σικὴν εὐφυΐαν της· καὶ, ἂν ἐκ μόνης τῆς θελήσεώς της ἐξαρτᾶται τοῦτο, θὰ τὴν συνεβουλεύομεν νὰ θυσιάσῃ τὴν πρόληψιν, χάριν τῆς τέχνης, ἥτις εἶναι τόσῳ ἀνωτέρα, ἀλλὰ καὶ χάριν τῆς πατρίδος μας, ἥτις εἶναι τόσον πτωχὴ εἰς πάντα.

Ὀνουλουλοῦ.

ΓΝΗΣΙΟΝ ΑΓΕΛΑΔΙΝΟΝ ΓΑΛΑ

Ἤρχισε σήμερον νὰ διανέμηται εἰς τοὺς ἐγγραφέντας συνδρομητὰς ἐν κομψοῖς δοχείοις ἐκ λευκοσιδήρου ἐσφραγισμένοις φελλῷ τε κηρῷ τε ἱσπανικῷ μὲ ἔντυπον ἔξωθεν ἐπιγραφὴν καὶ κάτωθεν αὐτῆς εὔμορφην ἀγελαδοῦλα **τὸ ἀγνὸν ἀγελαδινὸν γάλα,** τοῦ νέου εἰς θέσιν Γλυκόβρισιν Γαλακτοκομείου, οὗ τὴν συστασιν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καθημερινῶς ἀνηγγέλλομεν εἰς τὸ κοινόν, θερμοὶ πάντοτε φίλοι τοιούτου ἀληθῶς γνησίαν πολιτισμοῦ ἱδρυμάτων, τῶν ὁποίων τὴν ἀποστολὴν ἡμεῖς ἐκτείνομεν ἔτι πέραν ἀκόμη τῆς φυσικῆς ἀνάγκης ἀγνῆς γαλακτοποσίας. Τὴν διάδοσιν ἀγνοῦ γάλακτος ἡμεῖς θεωροῦμεν μέσον δραστικὸν ἐξημερώσεως τῶν ἡμιαγρίων ἠθῶν μας. Διότι τοῦτο προϋποτίθησι τὴν ἀνάπτυξιν κτηνοτροφίας, αὐτὴ τὴν σύστασιν ἐπαύλεων, αἱ ἐπαύλεις ἤθη πατριαρχικά, ἐργασίαν παραγωγικὴν καὶ κάρπωσιν κεφαλαίων μακρὰν τῶν ἀτιμιῶν τοῦ χρηματιστηρίου. Ἡ ἔλλειψις γάλακτος εἰς πολλὰ μὲν τῆς Ἑλλάδος μέρη, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν Ἀττικὴν, εἶνε ἐκ τῶν ἀπελπιστικωτέρων φαινομένων. Ἡ γενικὴ ἀντικατάστασις τοῦ γάλακτος διὰ τοῦ ρητινίτου καὶ τῶν γαλακτερῶν διὰ τσιροσαλάτας, πράσων καὶ κρεμμυδίων ἀδικεῖ τὴν φύσιν μας, μολύνει τὴν πλάσιν μας καὶ φθείρει τὸν χαρακτῆρά μας. Ἐξέρχεσαι εἰς τὴν ἐξοχὴν, κουράζεσαι, ὀνειροπολεῖς, ἐὰν ἔ-

---

τοῦ Ραοὺλ Δεσιμαΐζ ἀναγνωρίσαντος τὰς πλάνας καὶ τὰ σφάλματά του καὶ τὰ πάντα ποιοῦντος, ὅπως συγχωρηθῶσι ταῦτα. Ἀδιάφορον ἀντὶ τίνος θυσίας πρέπει νὰ ἐξαγοράσητε τὸ παρελθόν.... Ἅπαξ ἔτι θάρρος· ἡ μήτηρ καὶ ἡ ἀδελφή σας σὰς προστατεύουν.

Ἔρχεσθε ἐξ Ἀρεβίλλης, ὅπου ἴδετε καὶ συνεβουλεύθητε τὸν κ. Βιολαίν, τὸν ἀρχαῖον καὶ πολύπειρον τοῦτον τῆς μητρός σας φίλον. Εἶσθε εὐχαριστημένος ἐκ τῶν συμβουλῶν του ;

— Ἐγνωστοποίησα εἰς τὸν κ. Βιολαὶν σχέδιόν τι, τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόμισα εὔλογον νὰ εἴπω εἰς τὴν μητέρα μου, καὶ τὸ ἐπεδοκίμασε.

— Ἄ ! ποῖον εἶναι τὸ σχέδιον τοῦτο ;

— Νομίζω, κύριε, ὅτι πρέπει νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ Παρισίων.

— Μάλιστα, τοῦτο εἶνε ἀναγκαῖον.

— Καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν.

— Λοιπόν ;

— Λοιπόν, κύριε, ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν νὰ καταταχθῶ εἰς σύνταγμά τι τῆς Ἀλγερίας, εἴτε εἰς τοὺς *σπαχῆ*, εἴτε εἰς τοὺς ἱππεῖς κυνηγοὺς τῆς Ἀφρικῆς.

— Κάλλιστα. Πότε θὰ ἐκτελέσετε τὸ σχέδιόν σας ;

— Αὔριον θ' ἀποχαιρετήσω τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν μου καὶ μεθαύριον θὰ γίνω στρατιώτης.

— Εἶσθε μορφωμένος καὶ θὰ ἐργασθῆτε ἀκόμη· θὰ προαχθῆτε βεβαίως εἰς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Πρὸ τῆς λήξεως τῶν δύο ἐτῶν, ἐὰν θέλετε, θὰ γίνετε ἀξιωματικός. Ὁ κ. Βιολαὶν ἔχει φίλους ἔχοντας ἐπιρροήν, καὶ ἐγὼ ὡσαύτως τινάς. Θὰ συστηθῆτε καὶ θὰ διατελῆτε ὑπὸ εὔνοιαν. Εἰσέλθετε, κύριε Ραοὺλ, εἰσέλθετε εἰς τὴν νέαν ταύτην ὁδόν. Κάμετε τὸ καθῆκόν σας καὶ θὰ γίνῃ σκέψις διὰ σᾶς.

. . . . . .

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ βαρόνη Δεσιμαΐζ, ὑπὸ τὸ ὄνομα κυρία Σανδράς, ἐγκαθίστατο μετὰ τῆς θυγατρός της ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ κ. Λαγγὰρδ ἐνοικιασθείσῃ οἰκίᾳ.

Αὐθημερὸν ὁ Ραοὺλ Δεσιμαΐζ κατηυθύνετο διὰ ταχείας ἁμαξοστοιχίας εἰς Μασσαλίαν, ὁπόθεν ἔμελλε νὰ ἐπιβιβασθῇ διὰ τὴν Ἀλγερίαν.

ΚΑ'

ΣΑΜΑΡΑΝΔ

Ἡ οἰκογένεια Σαμαρὰνδ συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀρχαιοτέρων τῆς Γαλλίας. Ὁ κ. Ζουαμβίλλ, ἱστορικὸς τοῦ ἁγίου Λουδοβίκου, βασιλέως τῆς Γαλλίας, ἀναφέρει ἐν τοῖς χρονικοῖς αὐτοῦ ἱππότην τινὰ Σαμαρὰνδ, ὅστις κατέστη περιφανὴς ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Αἰγύπτῳ, κατὰ

καιομένων ὑπὸ τῆς νόσου καὶ εὐκόλου λῃστρικοῦ κέρδους ἑβραίων θέλουσι τραπῇ εἰς τοιαύτας ἁγίας ἐπιχειρήσεις. ἐν μεγάλῳ ἐπιζητούσας ἀνάπτυξιν καὶ φυσικῆς καὶ ἠθικῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τοὺς ἀπεξηραμμένους ἐξ ἀγριότητος, ζωοκλοπῆς, ἀναιρέσεως καὶ φόνων ὁρίζοντάς μας.

Ἐν Ἀθήναις πλὴν τῶν συνήθων γαλακτοπωλῶν, μόνος ὁ Μπούτος ἐζήτησέ ποτε νὰ σωφρονίσῃ, ἂν καὶ νομίζομεν ὅτι καὶ αὐτοὶ πολὺ δὲν πταίουν, κτηνοτροφίας μηδὲ ἴχνους ὑπάρχοντος παρ' ἡμῖν, εἴχομεν δύο γαλακτοπωλεῖα, ἢ μᾶλλον ἀγελαδάδικα, τὸ τοῦ κ. Καμπᾶ μ' ἐσφραγισμένα ἐπίσης δοχεῖα καὶ τὸ τοῦ κ. Μέρλεν, τῶν ἀγοραστῶν πηγαινόντων μόνων των εἰς τὸ προσκύνημα, σύμφωνα μὲ πλὴν ἀγγλικὴν πτωχαλαζωνίαν. Βεβαίως ἡ πελατεία καὶ τῶν δύο ἦτο εὐχαριστημένη περισσότερον ἀπὸ τὸ κοινὸν γάλα, ἂν καὶ ἐνίοτε τὸ προβατίσιο γάλα τῶν γαλακτοπωλῶν εἶνε σχεδὸν ἄδολον. Οὐχ ἧττον τὸ γάλα τοῦ νέου γαλακτοκομείου, οὗπερ ἐγεύθημεν σήμερον, εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὐδοκιμήσῃ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, διότι κτυπᾷ καὶ εἰς τὰ μάτια καὶ εἰς τὸν λάρυγγα ὡς *γνήσιον γάλα ἀγελαδερόν*, ὅπως ἀνηγγέλθη εἰς τὰς ἐφημερίδας ὑπὸ τῆς διευθύνσεως αὐτοῦ.

ΑΡΧΡΙΟΛΟΓΙΚΑ ΕΥΡΗΜΑΤΑ

Ἰδοὺ ἀκριβὴς κατάλογος τῶν ἐν Καμαρίζῃ τοῦ Λαυρίου εὑρεθέντων ἐσχάτως ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας ἀρχαίων ἀγγείων :

1) Ἀγαλμάτιον γυναικὸς πεπλοφόρου δέκα ὑρεκατόμετρα ὕψους. 2) Πρόπλασμα πιθανῶς Ἁρποκράτους ἕνεκα τοῦ ὑπερμεγέθους φαλλοῦ ὃν φέρει. 3) Ὅμοιον ἀνδρὸς μὲ τεταμένας ἡμικυκλικῶς τοὺς βραχίονας. 3) Ὅμοιον μικροτέρου μεγέθους μὲ τεθραυσμένον τὸν δεξιὸν βραχίονα. 5) Ἐφίππον ἄνδρα ἐπὶ ἵππου τὴν μὲν ἀριστερὰν χεῖρα ἔχοντα κατερχομένους ἐπὶ τοῦ ἀκρομίου τοῦ ἵππου τὴν δὲ δεξιὰν πρὸ τοῦ προσώπου οἱωνεὶ κρατοῦντα σάλπιγγα. 6) Ἀγαλμάτιον μὲ ποδῆρες ἱμάτιον καὶ φέρον φαλόν, πιθανῶς Ἁρποκράτους. 7) Πρόπλασμα Ἀλώπεκος κεκυφυίαν κεφαλὴν καὶ ἀνεωγμένους τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ὡς ἐλλογεύοντα ὕαιναν. 8) Λύκαιναν μεγαλειτέρου μεγέθους. 9) Πρόπλασμα Διός. 10) Βοῦν ἢ κριὸν μὲ κεκυρτωμένα τὰ κέρα πρὸς τὰ κάτω. 11) Δύο προπλάσματα κυνῶν. 12) Ἕτερον παριστᾷ ἀλώπεκα ἢ κύνα. 18) Σύμπλεγμα διὸς ἢ ταύρου ἀγχομένου ὑπ' ὄφεως, ἡ κεφαλὴ τοῦ ὁποίου ἀνυψωμένη μεταξὺ τῶν ὤτων καὶ τοῦ κατ' ἴνιον ὀστοῦ κλίνει στρέφουσα πρὸς τὰ δεξιά, 14) Ἐπὶ στρογγύλης βάσεως πρόπλασμα σαύρας ἢ κροκοδείλου. 15) Πρόπλασμα κριοῦ μὲ ἐστραμμένα τὰ κέρα πρὸς τὸ μέτωπον. 16) Πρόπλασμα κυνός. 17) Ὅμοιον ἄρκτου ἀνεστραμμένης ἐπὶ τῆς ῥάχεως. 18) Ὅμοιον λύκου ἢ λυκαίνης ἀπὸ τοῦ στόματος κρατούσης ἀνηρτημένην τὴν λείκν της, μικρὸν ἀμνὸν πιθανῶς. 19) Ἄρκτου πρόπλασμα καθημένης καὶ ἐγούσης τὸ ἀκρόμιον ἀνυψωμένον ἐν ὁρμῇ. 20) Πρόπλασμα ζώου μακρόρυγχον οἷον λύκου ἥτινος παραπλησίου. 21) Μικρὸν κοῖλον ἀγγεῖον εἶδος λεκάνης. 22) Δύο προπλάσματα κυνῶν.2 3) Ἐν ἕτερον ἄρκτου. Ταῦτα πάντα εἰσὶ κατασκευασμένα ἐξ ἀργίλου ὀπτῆς καὶ διὰ τῆς χειρίστης τέχνης, μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν πεπλασμένα καὶ προσόμοια τῶν διὰ τῶν χειρῶν ὑπὸ τῶν παίδων κατεσκευασμένα.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 2 Ἰουνίου. Ἐν ἀνακοινώσει αὐτοῦ πρὸς τὴν Γερουσίαν, ὁ Κ. Σαλλεμὲλ Δακοὺρ λέγει, ὅτι ἡ κυβέρνησις ἔλαβε πάντα τὰ μέτρα, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν καλὴν ἔκβασιν τῆς ἐκστρατείας τοῦ Τονκίνου. Διαψεύδει τὴν φήμην περὶ διακοπῆς τῶν διπλωματικῶν σχέσεων τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Κίνας, καὶ πιστεύει ὅτι ἡ Κίνα δὲν θέλει ἐνδώσει εἰς εἰσηγήσεις ξένων ζηλοτυπιῶν ἐνδιαφερομένων νὰ περιορίσωσι τὴν ἐπιρροὴν τῆς Γαλλίας ἐν τῇ ἀπωτάτῃ Ἀνατολῇ. Ἡ δήλωσις τοῦ κ. Σαλλεμὲλ-Δακοὺρ χειροκροτεῖται ὑπὸ τῶν γερουσιαστῶν πάντων τῶν κομμάτων.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 421 Γαλλικὴ ράντα (rente) 109,07. Τουρκικὸν δάνειον 12,65. Ἠνοιγμένον αἰγυπτιακὸν 372. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνο 25.30.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

— Τὴν προπαρελθοῦσαν νύκτα ἐνῶ πάντες οἱ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι ἀπὸ τοῦ Διευθυντοῦ μέχρι τῆς τελευταίας περιπολίας τοῦ Α'. τμήματος διῆλθον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου καθ' ὅλας τῆς ὥρας τῆς νυκτὸς, συνέβη κλοπὴ ἣν ὁ ἴδιος καταστηματάρχης τὴν πρωΐαν τῆς χθὲς ἀνήγγειλεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Α'. Τμήματος. Ἐκλάπησαν δὲ ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ταύτης παντοπωλείου τοῦ Σπυρ. Δραβίλα δραχμαὶ μετρηταὶ 509, 85, εἰς συναλλάγματα δὲ καὶ ἀποδήξεις δρ. 280, ἐν ὡρολόγιον ἀργυροῦν μετὰ τῆς ἁλύσεως. Ὁ βοηθὸς τοῦ Α'. τμήματος εὐστόχως ἐνεργήσας τὴν ἀνάκρισιν συνέλαβεν ὡς ὕποπτον τὸν ἔνοχον ὀνόματι Π. Παπαγεωργίου ὑπηρέτην· ἀποστείλας δὲ μετ' ἐπιτηδειότητος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κλέπτου δύο νέους γνωστοὺς εἰς τὴν οἰκογένειαν αὐτοῦ τοῦ κλέπτου, κατώρθωσε νὰ παραδοθῶσι πάντα τὰ κλοπιμαῖα διὰ τοῦ ἐξῆς ἀπλουστάτου στρατηγήματος. Οἱ δύο νέοι μεταβάντες εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κλέπτου 18ετοῦς ὄντους, ἐζήτησαν παρὰ τῆς 15οῦς συζύγου του νὰ τοῖς παραδώσῃ τὰ χρήματα καὶ πράγματα ἅτινα ἐκόμισεν οἴκαδε ὁ σύζυγός της καθ' ἣν εἶχον παρ' αὐτοῦ παραγγελίαν. Ἡ ἀθῶα σύζυγος παρέδωκεν ἅπαντα τὰ κλοπιμαῖα ἅτινα παραλαβὼν ὁ βοηθὸς οὗτος ἀπέδωκε διὰ τακτικοῦ πρωτοκόλλου σῶα καὶ ἀνέλλιπῆ καὶ μὲ 100 δραχμὰς ἐπὶ πλέον, ἃς εἶχε λησμονήσει ὁ ἰδιοκτήτης ὅτι ἀπώλεσε μετὰ τῶν ἄλλων, πρὸς τὸν κύριον.

— Σήμερον περὶ τὴν 9 ὥραν τῆς πρωΐας ἧς ἐνωματάρχης τῆς ἐφίππου χωροφυλακῆς, διερχόμενος ἔφιππος τὴν ὁδὸν Αἰόλου, παρέσυρε καὶ ἀνέτρεψε παρὰ τὴν διασταύρωσιν τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος» ἕνα γέροντα Κεφαλῆνα ὀνόματι Γεράσιμον Φεραντίνον, παθόντα ἐκ τούτου ἐλαφρῶς εἰς τὸν πόδα.

— Ὁ Νικολ. Θῶδος, ἐργατικὸς ἐκ Κέας, ἐν μέθῃ διατελῶν καὶ διαπληκτηθεὶς πρὸς τὰ Σιδ. Καρταλᾶν, ἐτραυματίσθη ὑπ' αὐτοῦ ἐλαφρῶς κατὰ τὸν μηρόν. Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Γ'. Τμήματος καὶ ὁ ἰατρὸς κ. Γούζαρης ἐνήργησαν τὰ εἰκότα πρὸς καταδίωξιν τοῦ αὐτουργοῦ.

— Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Γ'. τμήματος κατέσχε παρὰ τοὺς ἁγίους Θεοδώρους ἐρχόμενος εἰς τὴν Διεύθυνσιν κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἀναφορᾶς περὶ τὴν 2 ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἓν μουσικὸν ὄργανον, φυσαρμόνικαν, εἰς χεῖρας πολιτῶν τινων καὶ στρατιωτῶν εὐθυμούντων καὶ θορυβούντων ἐν τῇ ὁδῷ Ἀριστείδου.

— Χθὲς μ. μ. ὁ ὑπηρέτης τοῦ πολίτου Ν. Θεοχαροπούλου Δημ. Μπάρδης, Νάξιος εἰκοσαετὴς, λαβὼν παρὰ τοῦ κυρίου του ἓν 100δραχμον διὰ νὰ τὸ χαλάσῃ σφετερισθεὶς τοῦτο ἀπῆλθε γενόμενος ἄφαντος. Ὁ προμηθεύσας τὸν ὑπηρέτην Ὀθ. Μαῦρος, ἐπεφορτίσθη μετὰ κλητήρων τὴν καταδίωξιν καὶ ἀνεύρεσίν του.

— Χθὲς μ. μ. ὄπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐτραυματίσθη διὰ λίθων κατὰ τὴν κεφαλὴν ἀκινδύνως γυνή τις περιπατοῦσα ὑπὸ τῶν πετροπολεμούντων παίδων καταδιωχθέντων ὑπὸ τῶν περιπολιῶν τοῦ Α' καὶ Δ' τμήματος.

— Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Γ'. τμήματος πληροφορηθεὶς ὅτι ἀρτοπῶλαι τινες τὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου μετὰ μεσημβρίαν ἐξαγόμενον ἄρτον κατασκευάζουν ἐλλιπῆ σπεύσας κατέσχε 180 ἄρτους ἐλλιπεῖς τῶν ἀρτοποιῶν Κ. Δελικούρα καὶ Γεωργ. Χαρκλαμπάκη.

— Σήμερον τὴν πρωΐαν δύο νέοι οἰνοπῶλαι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λεωχάρους ἀνήγγειλον εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Β'. τμήματος ὅτι φιλοξενοῦντες ξένον τινα, Δημ. Βλάχον, συμπατριώτην των ἐκ Λαρίσσης ἐκλέπτοντο περιοδικῶς καὶ κατὰ δόσεις ὑπ' αὐτοῦ. Ὁ ὑπαστυνόμος οὗτος συνέλαβεν αὐτόν, γνωσθέντα ὡς λωποδύτην καὶ κλέψαντα ἐκ τοῦ Ταμείου τῶν φιλοξενησάντων αὐτὸν δρ. 100.

— Χθὲς τὴν 8ην ὥραν τῆς ἑσπέρας ὁ ἔμπορος Αὐγουστῆς ἐξελθὼν μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ καὶ τινων φίλων εἰς περιδιάβασιν περὶ τὰ Σωπώλια,ἔχασεν ἐκεῖ τὸ πορτοφόλιόν του περιέχον δύο 100δραχμα χαρτονομίσματα, δύο 25 δραχμα καὶ πέντε 5δραχμα. Ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ Β'. τμήματος ἐπελήφθη ἀνακρίσεων.

— Χθὲς περὶ τὴν 9 ὥραν τῆς ἑσπέρας ἐξωθεν τῶν Χαυτείων φοιτητή; τις τῆς νομικῆς ἐξ Ἠλείας, διαπληκτισθεὶς πρὸς ἕτερον ἐξήγαγεν ἐγχειρίδιον ἵνα ἐπιτεθῇ καὶ ἐθορύβησε μεγάλως. Ὁ ἐκεῖ παρευρεθεὶς ἀνθυπασπιστὴς τοῦ ἱππικοῦ κ. Ἀγγελίδης ἐκράτησεν αὐτὸν καὶ παρέδωκεν εἰς τὸν ἐκεῖ καταφθάντα ὑπαστυνόμον τοῦ Στ' τμήματος ὅστις μετὰ ὀλιγώρον κράτησιν καὶ διασκέδασιν τῆς μεγάλης μέθης ἀπέλυσεν αὐτόν.

— Ὁ ἀγροτικὸς ὑπαστυνόμος ἀποστείλας τὸν βοηθὸν αὐτοῦ εἰς τὰ παρὰ τὰ Πατήσια καὶ Κυψέλην ζυθοπωλεῖα ἵνα ἐξετάσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῶν μέτρων αὐτῶν καθ' οὗ τῷ ἐγένοντο παράπονα ὡς ἐλλειπῆ κατέσχε διὰ τοῦ βοηθοῦ του ἐν μὲν τῷ ζυθοπωλείῳ τοῦ Σπυρ. Πελούδα, πέραν τοῦ Φύσερ, 17 δοχεῖα ἐκ ψευδαργύρου τῶν δύο ὀκάδων ἐλλιπῆ, ἐν δὲ τῷ τοῦ Φύσερ, τῷ διευθυνομένῳ ὑπὸ Κλάδα καὶ Σας τρία τοιαῦτα τῶν δύο ὀκάδων καὶ δύο τῶν τριῶν καὶ ἐν τῷ τοῦ Οὐρανοῦ Κήπου τρία τῶν δύο ὀκάδων. Τὰ δὲ μέτρα τῶν ἐν Κυψέλῃ ζυθοπωλείων εὑρέθησαν ἀνελλιπῆ.

— Ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ ὁ ἐπὶ τῆς Ἀδριανοῦ κρεοπώλης Γεώρ. Λύγκας, ἐκ Χελίου ὡς ἀκάθαρτος καὶ σφάζων ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου του ἀμνούς.

Ἐν Πειραιεῖ χθὲς περὶ τὴν μεσημβρίαν ὁ ἐκ Χίου λωποδύτης Μιχ. Ἀποστόλου ἀφῄρεσεν ἐπιτηδείως ἐκ τοῦ θυλακείου τοῦ ἐκ Λιοσίων χωρικοῦ Ἰωάν. Παππασπύρου δραχμὰς 100 καταδιωχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ παθόντος καὶ δύο ἀστυνομικῶν κλητήρων συνελήφθη καὶ παρεδόθη εἰς τὸν αὐτόθι ὑπαστυνόμον ἐπιληφθέντα ἐξετάσεων.

Χθὲς μ. μ. περὶ ὥραν 6 ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ Ἠλ. Οἰκονομάκος ἰδὼν ἀτακτοῦντας τέσσαρας στρατιώτας τοῦ 3 Μηχανικοῦ τάγματος καὶ παραβιάζοντας τὰ δίκαια καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς Τραπέζης κατεσκηνωμένου ξένου, τοῦ ἔχοντος ἐκεῖ τὸ παράραμα, καὶ τὸν περιβλέπτον βόαν· τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἡσυχάζουν καὶ νὰ μὴ ζημιοῦν τὸν πτωχὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, ἀλλ' οὗτοι ἐπερώμενοι εἰς τὴν ἕνεκα τοῦ ἀριθμοῦ των ὑπεροχὴν, ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ ἀγρίως, καὶ τὸν ἐκακοποίησαν παντοιοτρόπως. Ὁ λοχίας φραγκούλης ἀρχιφύλαξ ἐν τῷ παρακειμένῳ φυλακείῳ τῶν πυροσβεστῶν συνέλαβεν αὐτοὺς καὶ ὡδήγησεν εἰς τὸ φρουραρχεῖον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἁρμοδίως κατηγέλθησαν οἱ ταραξίαι οὗτοι.

τοὺς χρόνους τῶν τελευταίων σταυροφοριῶν, ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀνδραγαθημάτων του.

«Τὸν εἶδον λέγει, ὁ Τρυβλιοθέτης Δεκαμπάγν, εἶδον αὐτὸν μετὰ μεγίστης γενναιότητος ἐφορμῶντα εἰκοσάκις ἐν τῇ συμπλοκῇ, ἀποκρούοντα τοὺς σαρακινοὺς καὶ ποιοῦντα τρομερὰν αὐτῶν σφαγήν».

Ὁ ἱππότης οὗτος Σαμαράνδ εἶνε ἀπόγονος τῶν μαρκησίων Σαμαράνδ, τῶν ὁποίων μέλλομεν ν' ἀφηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν ; Δὲν δυνάμεθα νὰ βεβαιώσωμεν.

Ὁπωσδήποτε ὅμως, βλέπομεν ἕνα μαρκήσιον Σαμαράνδ πολλῆς ἀπολαύοντα εὐνοίας, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου τοῦ Δ', καὶ βραδύτερον ἐπὶ τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ'. διοικητοῦ τῆς τοπαρχίας Franche Comté.

Ἡ οἰκογένεια Σαμαράνδ καταγομένη ἐκ τῆς Ἄνω Βουργονδίας ἦνε ἐπὶ τῆς μοναρχίας ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὴν βασιλείαν. Ἡ μεγίστη αὐτῆς περιουσία προῆλθεν ἐκ τῶν πολυαρίθμων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἀπέδωκε τῇ Γαλλίᾳ.

Τῷ 1789, ὁ μαρκήσιος Πέτρος Σαμαράνδ κατεῖχε σπουδαίαν ἐν τῇ αὐλῇ θέσιν. Νυμφευθεὶς εἶχεν ἀποκτήσει ἕνα μόνον υἱόν, ὅστις ὠνωμάσθη Λουδοβίκος.

Παρευθὺς ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις ἀπειλοῦσα τὴν κλονιζομένην βασιλείαν. Ὁ λαὸς παρέχων τα πρῶτα δείγματα τῆς ἰσχύος κατεκρήμνισε τὰ τείχη τῆς Βαστίλλης. Ἠγνοεῖτο εἰσέτι μέχρι τίνος σημείου ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ· ἀλλὰ προῃσθάνετο ἤδη ἕκαστος τὰς δυστυχίας, αἵτινες ἐμέλλον νὰ ἐπισκήψωσιν ἐπὶ τῆς Γαλλίας, νὰ πλήξωσι τὸν βασιλέα καὶ τοὺς ἀφοσιωμένους εἰς αὐτόν. Τῳόντι δὲ ἡ ἐπανάστασις δὲν ἐβράδυνε νὰ προλάβῃ τρομερὰς διαστάσεις. Οἱ γονεῖς ἐκπτοηθέντες μετηνάστευσαν, ὅπως ἀποφύγωσι τὸν κίνδυνον.

Ἴσως μᾶλλον ἀφωσιωμένος ἀκόμη εἰς τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν θρίαμβον τῶν νέων ἰδεῶν, ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ δὲν ἠθέλησεν, ὡς τοσοῦτοι ἄλλοι, νὰ ἐγκαταλίπωσι τὸν βασιλέα καὶ ἔμεινεν ἐν τῇ θέσει του. Ἀλλ' ἐὰν τὸ καθῆκόν του τῷ ἐπέβαλλε νὰ μὴ ἐγκαταλίπῃ τὰς Βερσαλλίας, ἠσθάνθη ὅμως ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ ἀφήσῃ ἐκτεθειμένους εἰς τὸν κίνδυνον, ὃν αὐτὸς διέτρεχε, τὴν σύζυγον καὶ τὸν υἱόν του. Ὑπεχρέωσε τὴν μαρκησίαν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Γερμανίαν μετὰ τοῦ νεαροῦ κόμητος τοῦ Λουδοβίκου Σαμαράνδ.

Μετὰ τὴν σύλληψιν τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας ἐν Βαρέννῃ καὶ τὴν ἐγκάθειρξιν αὐτῆς ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Τάμπλ, ὁ μαρκήσιος ἀπεσύρθη εἰς τὸν πύργον αὐτοῦ τοῦ Σαμαράνδ, ὅτε ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ Γαλλίας, ἵνα μεταβῇ παρὰ τῇ μαρκησίᾳ, ἥτις εἶχεν ἀποκατασταθῇ ἐν μικρᾷ τινι πόλει τῆς Σαξωνίας.

Τοιαύτην τοὐλάχιστον συμβουλὴν ἔδωκαν αὐτῷ πολλοί. Ἀλλ' οὗτος πιστὸς πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα του δὲν ἤθελε κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀναχωρήσῃ, ἐνόσῳ ὑφίστατο ἡ ἐλπὶς τοῦ διασῶσαι τὴν βασιλείαν. (ἀκολουθεῖ)

7 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 7

ΔΙΝΟΡΑ

Ὁ μικρὸς Ρενὲ ἐγίνωσκεν ἀορίστως τὰς παραδόσεις ταύτας, καὶ ἡ λεπτὴ χειροκτιοφόρος χεὶρ του ἦτο πολὺ ἀσθενὴς ὅπως ἀνεγείρῃ τὴν σιδηρὰν μάλιστα σφύραν τοῦ πρὸ αἰώνων κεκοιμημένου Ἀνγελμπέρ. Αἱ ποικίλαι οἰκογενειακαὶ κληρονομικότητες ἀνεκάτωναν τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας του καὶ πρὸς τῇ ἀγροικίᾳ τοῦ μακαρίτου Δουκὸς Γεράρδου ὁ νέος πρίγγιψ συνήνου τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν σχεδὸν μοσχοβιτικὴν φαντασιοπληξίαν τῆς κομήσσης μητρός του, ἀπογόνου τῶν αὐθεντῶν τῶν *Πορτγκλὲβ*, θρησκευτικῶν ταγμάτων τοῦ μεσαίωνος τραφείσης ὑπὸ παιδαγωγοῦ Γαλλίδος ἐν τῷ πύργῳ τῆς, παραδόξου πλάσματος, ψυχρότατα μελαγχολικοῦ, ὡς ἡ ὁμίχλη ἐπὶ τῆς Βαλτικῆς, καὶ ζωηροῦ ὡς ἡ ἀναλυομένη χιών. Ἡ πριγκιπέσα, ἥτις δὲν εἶχεν ἀκουσθῆ ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ, καὶ ἐν τοσούτῳ οὐδέποτε εἶχεν ἐγκαταλίπει τοὺς Παρισίους, ἔζη μετὰ τοῦ υἱοῦ της χωρίς ποτε νὰ τὸν βλέπῃ, εὐλαβὴς κατὰ τὸ ἥμισυ, κατὰ τὸ ἥμισυ ὀπιομανὴς, καπνίζουσα τσιγαρέτα καὶ ρεμβάζουσα, ἀνακεκλιμμένη ἐπί τινος καναπέ. Ἡ πριγγιπέσα ἤλπιζε νὰ ἐμπνεύσῃ κάποιον φόβον εἰς τὸ παιδί της, ὅπερ ἐν τοσούτῳ οὐδὲν καὶ οὐδένα ἐφοβεῖτο :—οὐδὲν, ἐκτὸς τοῦ πάθους καὶ τῆς γελοιότητος, δύο ἐλαττωμάτων ἀχρείων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Καὶ ἦτο τὸ «πριγγηπόπουλον» τὸ ὁποῖον ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς Δινόρας ὅμοιον πρὸς τὸν μαγικὸν βασιλέα τὸν παρουσιαζόμενον πρὸ τῆς Ἀνθούλας εἰς τὰ παραμύθια, μὲ καρδιαῖς ἀπὸ ρουμπίνια, κρεμασταῖς εἰς ἀλυσσίδες μαργαριταρένιαις. Ἀμέσως τὸν ἠγάπησε. Ἀμέσως τὴν ἀνησύχησε καὶ τὴν ἐθορύβησε, μόλις τῆς ὡμίλησε τόσῳ νέαν διάλεκτον, κάλλιστα γινώσκων τίνα χορδὴν ἐντὸς αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἐγγίσῃ μὲ τὴν χεῖρά του ὁ εὐπροσήγορος ἀπαταιὼν, καὶ θελγόμενος ἐκ τῆς νέας κόρης ἥτις δι' αὐτὸν ἦτον ὡς θεατρικὸν διάλειμμα καθ' ὃ κουβεντιάζει τις ἀκόπως καὶ εὐφυολογῶν γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ, ἐνῷ δι' ἐκείνην ἦτον αὐτὸ τὸ δρᾶμα, τὸ ὁποῖον ἐξ ὅλης ψυχῆς ἐκτελεῖ τις.

Πολλάκις τῆς εἶχεν εἴπει δι' εἰλικρινεστάτου ἤθους, ὅτι ἐπεθύμει ἀληθῶς τὴν περίστασιν νὰ τῆς ἀποδείξῃ πραγματικὴν ἀφοσίωσιν, καθ' ἑκάστην αὐξάνουσαν. Ναὶ, εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὸν πατέρα της.

— Δοκιμάσατε, θὰ ἰδῆτε.

— Φοβοῦμαι ὅτι ποτὲ δὲν θὰ δοκιμάσω.

Καὶ ἐμειδία τότε ἐκείνη.

Ὁ νέος ἀπεκρίνετο σοβαρώτατα :

— Κανεὶς δὲν ξέρει !

Καὶ ὅταν ἐπανελάμβανεν εἰς τὸν πατέρα της τοὺς λόγους τοῦ πρίγγιπος, ὁ κύριος γενικὸς γραμματεὺς τῶν μεταλλείων τῆς Σιέρρα Φουέντας ἔσειε τὴν κεφαλὴν δι' ἤθους σημαίνοντος:

— Εἶναι ἀστεία ἡ ζωὴ, αἴ, Δινορέτα; Εἶχα ἀνάγκην ἀπὸ κάποιον, δὲν εὕρισκα κανένα ! Δὲν ἔχω ἀνάγκην κανενός ; χάρις εἰς τὸν Βερινιὸν, ἔχω θέσιν ἔξοχον . . . ἔξοχον . . . καὶ βρίσκω, ποιὸν ; ἕνα πρίγγηπα, προθυμώτατον νὰ μὲ βοηθήσῃ ! Καὶ τί πρίγγιψ ! Εἶναι μία δύναμις τοῦ καιροῦ μας !..

Ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ δυστυχοῦς ἡ Δινόρα συχνάκις ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην της ὅ,τι ἔλεγεν ὁ Εὐγένειος Φερὼ ὁμιλῶν περὶ τοῦ πρίγγιπος :

— Εἶναι μία δύναμις !

Συχνὰ ἐπανελάμβανε τὸν λόγον τοῦτον, ὡς ἂν ἦτο ἡ τελευταία τῶν ἐλπίδων της. Ἠδύνατο νὰ προστατεύσῃ, νὰ βοηθήσῃ τὸν Φερῶ ἐναντίον τῆς ἀδίκου καταδίκης του.

Δὲν ἐνεπιστεύετο ἄλλον ἐκτὸς τοῦ Ρενέ· ἐστοχάζετο ὅτι ἄνθρωπος τοῦ βαθμοῦ του, εἰς πρίγγιψ—μὲ τὰς σχέσεις τὰς ὁποίας εἶχεν—ἠδύνατο, ἔπρεπε νὰ δύναται τὰ πάντα νὰ πράξῃ, ἵνα σώσῃ ἐκ τῆς πτώσεως ἀτυχῆ ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἠλιθίως ἠτίμαζον. Ἐσκέφθη κατ' ἀρχὰς ἐκτὸς τοῦ δωματίου τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου νὰ ὑπάγῃ κατ'εὐθεῖαν εἰς τοῦ Σαντεναί. Ναὶ, θὰ τὸν ἱκέτευε νὰ ἴδῃ τοὺς δικαστάς. Ἀφοῦ τοσάκις τῆς εἶχεν εἴπει ὅτι ἦτο πρόθυμος, ὅλος πρόθυμος ὑπὲρ αὐτῆς, ἰδοὺ ἡ ὥρα νὰ τὸ ἀποδείξῃ. Ἕως τώρα ἐκείνη δὲν εἶχε δοκιμάσει, δὲν εἶχε ζητήσει τίποτε. Ἐνόμιζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς εὐθυδικίας τῶν δικαστῶν. Ἡ ἀθωότης τοῦ πατρός της θὰ κατηύγαζε μόνη ἐν πλήρει φωτὶ, ἐν πλήρει δικαστηρίῳ. Ἦτο βεβαία, ὡς ὁ Φερῶ, ὅτι θὰ ἐθριάμβευε κατὰ τὴν δίκην του, καὶ θὰ ἐξήρχετο ἐξ αὐτῆς τὴν κεφαλὴν ὑψηλά.

Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὄχι, ἔπρεπε πάντα νὰ δοκιμάσῃ ὅπως ἐπιτύχῃ δικαιοσύνην ὁ καταδικασθείς.

Ἐστοχάζετο μόνον ὅτι δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ μέγαρον Σαντεναί. Ἠσθάνετο ὅτι ἐν τῇ φίλῃ,καθὼς τὴν ἀπεκάλει συνδιαλεγόμενος,—γελῶν ἴσως—θὰ ἔβλεπε πρὸ πάντων τὴν αἰτοῦσαν. Καὶ ὅμως τοσάκις τῆς εἶχεν ἐπαναλάβει ! «Ἤθελα.... ναὶ, ἤθελα νὰ σᾶς ἀποδείξω πόσην... φιλίαν αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς ! » Καὶ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο *φιλία* δὲν ἔκρυπτεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο παραδοξότερον αἴσθημα, γλυκὺ καὶ ἀνήσυχον, ἀπολύτως γλυκὺ, μεθ' ὅλην τὴν βεβαιότητα μιᾶς βασάνου, τῆς ὁποίας τὸ βάθος δὲν ἐτόλμα νὰ ὁμολογήσῃ εἰς ἑαυτὴν, ἀλλ' ἥτις τὴν κατετάραττε, καὶ κύξανεν ἐντός της, ὡς φρενοληψία ;

Καὶ ἔπειτα, πῶς ! ἐδικαιοῦτο νὰ διστάζῃ νὰ ἐπικαλεσθῇ ἕνα Σαντεναί, προκειμένου περὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πατρός της ;

Δὲν εἶχεν ἐν Παρισίοις οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους. Ἀπὸ ἐτῶν, πρὶν συναντήσῃ τὸν Βερινιὸν, ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἔζη ὡς ἄγριος, εὑρίσκων προσφιλῆ τὴν μόνωσιν ἐν τῇ αἰωνίᾳ μετὰ τῆς Δινόρας συνδιατριβῇ. Ἀλλὰ τοιουτοτρόπως δὲν δημιουργοῦνται αἱ προστασίαι, καὶ ὁ ἑξηκοντούτης οὗτος εἶχεν ἤδη ἀνάγκην προστασίας καὶ ἀνεγέρσεως, ὡς πεσὼν παιδίον.

Τοῦτο ὁ πρίγγιψ Σαντεναὶ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ ἂν ἤθελεν.

Ἡ Δινόρα ἐνθυμεῖτο ἤδη τὰ λόγια τὰ ὁποῖα ὁ Ρενὲ σιγὰ σιγὰ τῆς ἐψιθύριζε, μεταξὺ δύο μελωδιῶν ἀδομένων παρὰ τῷ Βερινιὸν ἢ καθ' ἃς στιγμὰς ἐμουσούργει τις ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου συμφωνίαν τινὰ ἀνέκδοτον ἢ ἦχον μελοδράματος,— τὰς ἐκδηλώσεις, τὰς ὁποίας τῆς ἐγλιστροῦσεν εἰς τ'αὐτιά της ὁ πρίγγιψ Σαντεναί, καθήμενος ὄπισθέν της καὶ ἐσκυμμένος πρὸς τὸν σκίμποδα ἐφ' οὗ ἐκείνη ἀνέσειε τὸ ριπιδιόν της, ῥεμβώδης.

Καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐντελῶς ποῖα τὴν ἤλκυε πλειότερον : ἡ ἀκουομένη μουσικὴ ἢ τὰ γλυκόλογα τοῦ νεανίου ; αἱ ἀργολόγιαι τοῦ πρίγγιπος αἰσθητοποίουν τὴν μεταξὺ τῶν φώτων τῶν πολυελαίων κυμαινομένην μελῳδίαν, καὶ ἡ μουσικὴ ἐσημείου διὰ τοῦ ἡδυπαθοῦς της θελγήτρου τὰς γυναικαρεσκείας τῆς αἰθούσης τὴν ὁποίαν ἐξεμεταλλεύετο ὁ Κύριος Δὲ Σαντεναί. Καὶ ἡ Δινόρα ἐπέστρεφεν ὀλίγον τεταραγμένη εἰς τὸ σπῆτι, συλλογιζομένη, ἐὰν ὁ πρίγγιψ ἤρχετο νὰ τῆς εἴπῃ φανερὰ ὅτι τὴν ἠγάπα...

(ἀκολουθεῖ)